

ROUSSEAU DZSUNGELE A BORÍTÓN

A könyv az esőerdőkről szól,
tárgyilagosan, mintha alá lehetne
támasztani érvekkel a lombkoronaszintet.
Elég világos fákat öntözöl?
„Az indák a szemem előtt nőnek,
az én szemem az összes szem” –
elitted előlünk a maradék ayahuascát,
Henry. Az ősök rajtad keresztül beszélnek
virágnyelven, erdőtakaró alatt?
A zöld fenyegetése ez a vásznon, papíron.
Üvegházban kell élnünk addig,
amíg elhagyják a helyszínt
a bűnbe esett orchideák.

KEDVES ÁSZKÁK, PALOTA

64 Bálterem volt a kiüresedett épület közepén,
még a turizmus felívelése előtt,
látom kénsárga maradványait.
Ahogy a kövek nehezednek egymásra,
rám a nappalok, tizenkét óra súlya,
bukjelszoknya, fényes cipő.
Sosem szerettem volna olyan korban élni,
ahol a szépség akadályverseny.
Az éjszakát várom, fektessen le
egy éretlen mákvirágot. Tizenkét óra
súlya épületes, az éjszakát várom,
ossza meg velem kegyesen a képeit,
a nappalok légnemű maradványát,
akár egy történelmi emléket.
Éteri, de feloldódhat az érhálóban,
segít az anyaméhből eredő nemes
súlyokon, az örökletes hisztérián,
amit sosem törölnek ki a könyvekből –
„maradj veszteg a szoknyáidban,
akár egy fal. Éld túl a századokat”.
Nem, a mesének hamarabb vége lesz,
mint a Habsburg-kastélynak az elvadult
park mélyén, a turizmus felívelésekor.
Ledobja a vakolatot, másikat kér helyette.
Díszei sem haszontalan kőcsipkék –
ami az ókorra emlékeztet, az tiszta?
A klasszicizmus nem tűri a rémálmokat,
a klasszicizmust nem tűrik az álmok.
Kiforgatom az alapköveket, szétszaladnak
alóluk az ászkák, bajok egy szelencéből,
de milyen szelídek. Vándorolnak, akár a méh.
Ki félne pont tőlük, az ízeltlábúaktól,
akik állandó takarásban élnek?

CASPAR DAVID FRIEDRICH-KÉPESLAP

Az ember
a peremen áll, rövidlátó szemében
elfér a gondolatok kétes alkímiája.
A csodálat a maga fehérjével
megfestette a hajnali párát.
A víz, ahová kedve van,
a fizika törvényei szerint hatol,
önkívületben, de helyesen.
Miért veszíti el a terveit
az ember
gyorsabban, mint a folyó,
mely három perc alatt
sodor el egy nagyvárost?
A festett, levegőkék meredélyen,
ködtengerrel a lába körül
az ember
eltévelyedése teljes tudatában,
tökéletes helyen áll.